

Вересень накочується

Катерина Бабкіна

Вересень накочується ніби приплив.

Незручне

взуття

, заживають коліна збиті,

і всі подряпини – сліди неймовірних див,
затираються, сходять, залишаються в літі.

Велосипеди в дощ ніби кораблі,
припнуті на рейді без вітрил і без пасажирів.

Шкіра просить піску і світла. Усюди, де ми були –
проголошено зараз неосяжний і недосяжний вирій.

Літні тераси згортаються, ніби фронт.

Загортатися в пледи, здаватися пізно, пізно.

І якщо дихати – то тепер тільки рот у рот,
до останнього не пускати між себе чужих, випадкових, різних.

Літаки не затримуються, ніби розклад страт.

Голі плечі в натовпі безпомічні, недоречні.

Безвідмовний час, найдосконаліший апарат
врешті витисне з кого завгодно безнадійне прощання у кілька речень.